

Arrest

nr. 205 212 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2017 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenoot van een Portugese onderdaan.

Op 13 november 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 21 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2017 werd ingediend door:

Naam: I.

Voornaam: J.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: S. L. D.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 18.05.2017 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, een aanvraag tot vestiging ingediend door mvr. I. J., geboren op (...) 1993 te S. L. D. (Marokko).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 1.08.2016 met de heer S. R., geboren op (...) 1979.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Marokko.

Op 18.05.2017 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat mevrouw de Procureur des Konings E. D. B. in haar schrijven dd. 6.11.2017 het volgende advies uitbrengt:

Negatief advies

Niet erkenning huwelijk voltrokken in Marokko op 1.08.2016 tussen S. R. geboren op (...) 1979 van Portugese nationaliteit en I. J., geboren op (...) 1993 van Marokkaanse nationaliteit.

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk niet te erkennen in de Belgische rechtsorde en dus niet te registreren in de registers.

Uit de informatie vanwege uw diensten, uit het onderzoek door de politie en uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk:

- *Verblijfsvoordeel voor mevrouw: mevrouw is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ze is in het bezit van een Franse verblijfskaart.
De erkenning van hoger vermeld huwelijk van betrokkenen biedt mevrouw uitzicht op het verwerven van permanent verblijf in België.*
- *Leeftijdverschil: er is een aanzienlijk leeftijdsverschil: meneer is 14 jaar ouder dan mevrouw.*

- Onduidelijk/tegenstrijdig ontmoetingsrelaas + snelle gang van zaken en weinig ontmoetingen voorafgaand aan het huwelijk: tijdens het interview afgenomen door uw diensten legden betrokkene tegenstrijdige verklaringen af over het ontstaan van hun relatie. Ze waren het erover eens dat er bemiddeld was, volgens meneer door zijn broer, volgens mevrouw door de vader van haar schoonbroer. Meneer zou in de zomer van 2015 naar Marokko gereisd zijn en daar gesproken hebben met de moeder van mevrouw, waarna, volgens het interview van meneer, de moeder van mevrouw het telefoonnummer van mevrouw aan meneer gegeven hebben. Mevrouw verklaarde dat de vader van haar schoonbroer haar nummer aan meneer gaf. Vervolgens zou meneer naar Frankrijk gereisd zijn en zouden ze mekaar voor het eerst gezien hebben in Frankrijk in oktober 2015. Meneer zou Twee dagen bij mevrouw thuis verbleven hebben. In april — mei 2016 zouden ze mekaar gedurende een dag voor een tweede keer gezien hebben in België en informeerden ze bij de gemeente naar een huwelijk Uiteindelijk huwden betrokkenen in Marokko op 1.08.2016. Meneer verklaarde dat er pas 2 maanden in België was.
- Bemiddeling: ondanks de tegenstrijdigheden m.b.t. het ontmoetingsrelaas, staat het wel vast dat er sprake is geweest van bemiddeling (cf. supra).
- Wetsontduiking: er is sprake van wetsontduiking. Immers door zich te beroepen op hoger vermeld Marokkaans huwelijk (en niet in België te huwen), probeerden betrokkenen de preventieve controle die de ambtenaar van de burgerlijke stand ingevolge art. 146bis en art 167 B. W. kan uitoefenen, te omzeilen. Betrokkenen geven zelf toe in hun verklaring bij de politie dat ze in Marokko gehuwd zijn omdat de papieren in België niet in orde waren.
- Onwetendheden:
 - Mevrouw weet niet hoe land meneer in België is.
 - Mevrouw weet niet van waar in Portugal meneer naar België kwam.
 - Mevrouw weet niet hoe meneer naar België is gekomen. Ze verklaart aan de politie dat hij naar België kwam om te werken (i.t.t. wat ze in het interview verklaard, m.n. dat hij naar België kwam om te studeren).
 - Betrokkenen weten niet juist wanneer ze mekaar voor het eerst zagen (cf. infra).
 - Mevrouw weet niet wanneer hun relatie begonnen is.
 - Meneer kan de trouwkledij van mevrouw niet gedetailleerd beschrijven.
 - Mevrouw weet niet tot welk leerjaar meneer in Marokko naar school ging.
 - Mevrouw weet niets over het vorige huwelijk van meneer.
- Tegenstrijdige verklaringen:
 - Mevrouw legt tegenstrijdige verklaringen af over haar verblijf in België. Tijdens het interview (op 12.06.2017) verklaarde ze pas 2 maanden in België te zijn. Aan de politie verklaarde ze in België te zijn sinds begin september 2016...
 - Mevrouw verklaart aan de politie dat de gemeenschappelijke taal van betrokkenen berbers is. Volgens meneer praten ze daarnaast ook een beetje Frans en Nederlands.
 - Mevrouw verklaart dat ze geen cursus Nederlands kan volgen omdat ze geen papieren heeft. Volgens meneer is het feit dat mevrouw geen cursus Nederlands kan volgen te wijten aan haar zwangerschap.
 - Mevrouw verklaart aan de politie dat ze mekaar voor het eerst zagen in oktober 2015 zonder zich de juiste dag te herinneren in Bordeaux (Frankrijk). Meneer bevestigt dat ze mekaar voor het eerst zagen in Bordeaux doch hij weet niet meer of het oktober of november 2015 was.
 - Volgens meneer is er een handvraging geweest in oktober of november 2015. Volgens mevrouw is er geen officiële handvraging geweest.
 - Meneer verklaart aan de politie dat hun relatie dat hun relatie begonnen is vanaf hun huwelijk Mevrouw weet niet meer wanneer hun relatie startte.
 - Mevrouw verklaart aan de politie dat beiden een trouwring dragen. Meneer verklaart dat enkel mevrouw een trouwring draagt.
 - Mevrouw verklaart dat er een bruidsschat van 400 euro werd betaald; volgens meneer was het 200 euro
 - Volgens meneer was de zwangerschap gepland en wilde mevrouw dat 100%. Mevrouw verklaart dat de zwangerschap niet gepland was en dat ze eerst Nederlands wilde leren.
- Geen gezamenlijke hobby's/interesses/vrienden: zowel uit het interview afgenomen door uw diensten als uit de verhoren afgenomen door de politie blijkt dat betrokkenen geen gezamenlijke hobby's/interesses/vrienden hebben.
- Gezamenlijk kind: mevrouw is snel zwanger geraakt. De vermoedelijke bevallingsdatum is/was voorzien voor 4.11.2017. Een gemeenschappelijk kind is echter geenszins een indicatie m.b.t. de duurzaamheid van een relatie. Steeds vaker stelt mijn ambt vast dat een gemeenschappelijk kind gebruikt wordt om de duurzaamheid van een relatie te bewijzen doch mijn ambt is van mening dat

het hebben van een gemeenschappelijk kind op zich geen bewijs is van het duurzaam karakter van de relatie en betrokkenen niet tot voordeel kan trekken.

- Geen bewijzen m.b.t. duurzame relatie: betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor dat de duurzaamheid van hun relatie kan staven (geen bewijzen van telefonische of andere contacten, geen foto 's van het huwelijk of de huwelijksreis, geen bewijzen van gezamenlijke activiteiten,...)

Art. 27 gelezen in samenhang met de artikelen 46 en 47 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (11PR) bepaalt dat een buitenlandse huwelijksakte in België door alle overheden -wordt erkend, wanneer de rechtsgeldigheid naar de vorm –wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt, en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Artikel 146bis B.W. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21WIPR)

Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Marokko afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.")

Op basis van het voorgaande advies weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. S. R. en mevr. I. J. afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40 en 40bis van de vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 18, 21 en 27 van het wetboek inzake internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van art. 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 52 § 4, 5de lid van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981. Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest grondrechten EU. Schending van artikel 18, 21 en 27 WIPR.

De bestreden beslissing wijst de aanvraag af omdat de procureur des Konings een negatief advies zou gegeven hebben met betrekking tot het verzoek om erkenning van het huwelijk bij de ambtenaar te Antwerpen.

De bestreden beslissing citeert dit advies en stelt dat 'op basis van het voorgaande advies' de dienst vreemdelingenzaken weigert het huwelijk te erkennen.

Verder wordt nog, met verwijzing naar een arrest RvV, gesteld dat het loutere feit dat betrokkenen samenwonen niet beschouwd wordt als een bewijs van gezinsleven.

Eerste onderdeel,

De beslissing geeft als rechtsbasis artikel 40 van de vreemdelingenwet.

De aanvraag is evenwel niet op dit artikel gesteund maar op artikel 40bis vreemdelingenwet.

De weigering van de aanvraag die een ongeldige of onjuiste rechtsbasis heeft dient vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Verwerende partij kan zich niet louter steunen op een advies van de procureur des Konings om een huwelijk niet te erkennen.

Het advies is geen onderzoek.

Elke overheid dient zelf te oordelen over de echtheid van een huwelijk en dient hiertoe een eigen onderzoek te doen.

Artikel 27 WIPR bepaalt dat de overheid die de rechtsgeldigheid van de akte zelf vast te stellen met in achtnaam van artikel 18 en 21 WIPR. Er dient een eigen onderzoek te geschieden.

Verder wordt in het kader van dit onderdeel nog opgemerkt dat het advies geen beslissing is over de echtheid van het huwelijk.

Verzoekster heeft overigens een beroep ingesteld bij de rechtbank tegen de weigering van erkenning van huwelijk die haar slechts op 24.11.2017, dus nadat de hier bestreden beslissing is genomen, ter kennis is gebracht.

Derde onderdeel,

Het hoorrecht is in casu niet gerespecteerd.

Verzoekster en haar echtgenoot hadden door verwerende partij moeten gehoord worden met betrekking tot de echtheid van het huwelijk.

Dit verhoor is niet geschied. Dit verhoor kan niet aan een derde instantie die geen enkele bevoegdheid heeft om inzake een vraag tot verblijf tussen te komen, overgelaten worden.

Wanneer verzoekster was gehoord zou zij hebben kunnen meedelen dat het om een echt huwelijk ging, dat zij in verwachting was op dat ogenblik (en dat zij intussen bevallen is), dat eventuele bezwaren die door een derde instantie, in casu het parket, zouden geopperd worden, door haar perfect te weerleggen waren.

Zij had tijdens het horen kunnen opwerpen: dat zij in geen enkele mate gehuwd was om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen want dat zij een legaal verblijf in Frankrijk had, dat het leeftijdsverschil van 14 jaar zeer relatief is, dat er geen essentiële tegenstrijdigheden waren over het ontmoetingsrelaas, dat bemiddeling op zich geen argument is en dit deels tot de cultuur behoort, dat mevrouw zeer veel weet over haar echtgenoot maar enkel gefocust wordt op een beperkt aantal beweerde onwetendheden, dat de beweerde tegenstrijdigheden ofwel fictief zijn ofwel perfect te weerleggen zijn.

Door het niet respecteren van het hoorrecht is verzoekster de mogelijkheid ontnomen om haar standpunt over het huwelijk kenbaar te maken en werd er geen rekening gehouden met haar argumenten die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Dat het verder betwistbaar is dat er sprake is van wetsontduiking of dat de openbare orde-exceptie zou kunnen ingeroepen worden.

Ook om die reden dient de beslissing opzichts verzoekster te worden vernietigd;”

3.1. In een eerste middelenonderdeel stelt de verzoekster dat de gemachtigde een foutieve wettelijke grondslag vermeldt, aangezien de aanvraag niet werd ingediend op grond van artikel 40 maar op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De verzoekster meent dat “de weigering van de aanvraag die een ongeldige of onjuiste rechtsbasis heeft dient vernietigd te worden”.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekster nalaat om in het eerste middelenonderdeel concreet uiteen te zetten welke rechtsregel zij met haar kritiek precies geschonden acht. De verzoekster laat na om haar standpunt dat “de weigering van de aanvraag die een ongeldige of onjuiste rechtsbasis heeft dient vernietigd te worden” te betrekken op of te verbinden aan enig in de aanhef van het middel aangevoerde schendingen. Dit middelenonderdeel komt dan ook onontvankelijk over.

In de mate dat de verzoekster zou doelen op een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek ter zake nu zij duidelijk zelf kennis heeft van de correcte rechtsgrond, met name artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De enkele materiële vergissing die erin bestaat artikel 40 te vermelden in plaats van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden. Dit klemmt des te meer nu de verzoekster niet betwist dat de bestreden beslissing, zoals in de bestreden akte duidelijk wordt vermeld, tevens en op correcte juridische gronden werd genomen in toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit.

Het eerste middelenonderdeel is onontvankelijk. Minstens kan het niet tot de nietigverklaring leiden.

3.2. De verzoekster betoogt in het tweede middelenonderdeel dat de gemachtigde zich niet louter kon steunen op het advies van de procureur des Konings om het huwelijk niet te erkennen. De gemachtigde zou een eigen onderzoek moeten voeren.

De Raad merkt op dat de gemachtigde zich inderdaad steunt op het advies van de procureur des Konings van 6 november 2017 om te oordelen dat verzoeksters huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap zodat hij het in Marokko afgesloten huwelijk weigert te erkennen in België. Uit het gegeven dat de gemachtigde het advies van de procureur des Konings

integraal overneemt in de bestreden beslissing, blijkt dat hij de motieven ervan uitdrukkelijk bijtreedt en tot de zijne maakt.

In haar advies motiveert de procureur des Konings op zeer uitvoerige wijze waarom er sprake is van een schijnhuwelijk. De procureur des Konings maakt vervolgens toepassing van de artikelen 18, 21 en 27 van het WIPR en besluit dat het in Marokko afgesloten huwelijk kennelijk er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Elke overheid is bij de uitoefening van haar bevoegdheden gerechtigd niet alleen de echtheid van een buitenlandse authentieke akte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginnelsen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Noch de relevante bepalingen van het WIPR, noch artikel 40bis van de vreemdelingenwet, noch de beginselen van behoorlijk bestuur zoals de materiële motiveringsplicht, staan eraan in de weg dat de overheid die wordt gevat door een verblijfsaanvraag op grond van een huwelijk(sakte), de concrete vaststellingen van een andere overheid die is gevat in het kader van de aanvraag tot erkenning van de huwelijksakte, bijtreedt. De verzoekster laat overigens ook na om te vermelden uit welke bepaling precies zou blijken dat de gemachtigde, geheel los en onafhankelijk van de vaststellingen van de procureur des Konings in haar advies ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand, een eigen onderzoek zou moeten voeren.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoekster dwaalt waar zij voorhoudt dat het advies van de procureur des Konings niet handelt over de echtheid van het huwelijk. In het advies wordt immers uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Marokko afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten”*. In de mate dat de verzoekster met haar vage opmerking wil zeggen dat het advies nog geen beslissing is, merkt de Raad op dat de verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek nu zijzelf erkent dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het advies heeft gevolgd en is overgegaan tot de weigering van de erkenning van de huwelijksakte.

Het gegeven dat de verzoekster een beroep instelde tegen de weigering van de erkenning van de huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand, doet voorts geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de procureur des Konings waarop de gemachtigde zich redelijkerwijze kon steunen. Bovendien brengt de verzoekster geen enkel begin van bewijs bij van het beroep dat zij stelt te hebben ingediend. De loutere bewering dat er een beroep is ingesteld, volstaat hoe dan ook niet om de bestreden beslissing te vitiëren.

Een schending van de artikelen 18, 21 en/of 27 van het WIPR of een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.3. In een derde middelenonderdeel voert de verzoekster de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht aan, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster en haar partner op 12 juni 2017 en dus voorafgaand aan de thans bestreden beslissing uitgebreid werden gehoord door de ‘Dienst Schijn en Afgedwongen Relaties’ van de stad Antwerpen. Tijdens dit verhoor hebben beide partners op uitvoerige wijze hun huwelijk kunnen toelichten. Het blijkt dan ook niet dat de verzoekster, voorafgaand aan de bestreden beslissing, niet naar behoren in staat werd gesteld om haar concrete huwelijksituatie toe te lichten. Het gegeven dat het verhoor niet plaats vond in opdracht van de verweerder zelve, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekster wel degelijk in staat is gesteld om haar specifieke situatie toe te lichten. Het verhoor bevindt zich in het administratief dossier, zodat blijkt dat de verweerder erover beschikte en er rekening mee kon houden toen hij de bestreden beslissing trof.

Daarnaast moet samen met de verweerder in de nota met opmerkingen worden aangestipt dat de thans bestreden beslissing het antwoord betreft van een aanvraag waarmee de verzoekster zich zelf en uit eigen beweging tot het bestuur heeft gericht. Zij heeft dus een aanvraag ingediend en het komt haar toe alle nuttige stukken over te maken in dit verband. De verzoekster heeft de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag en daarna nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet. Het hoorrecht houdt bovendien geenszins de plicht in voor verweerder om zijn voornemen om een weigeringsbeslissing te nemen, en de gronden waarop hij die beslissing wil steunen, op voorhand aan de aanvrager mee te delen zodat deze hierop kan reageren. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid van de verzoekster om een nieuwe aanvraag in te dienen, wanneer zij desgevallend een uitspraak heeft verkregen inzake het beroep dat zij beweert te hebben ingesteld.

Tot slot moet worden opgemerkt dat artikel 27 van het WIPR de geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte uitdrukkelijk toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad is dan ook niet bevoegd om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. De verzoekster laat in haar middel na om elementen aan te brengen waarop de Raad acht kan slaan binnen het kader van diens bevoegdheid, in zijn beoordeling of zij van aard zijn dat zij de strekking van de bestreden beslissing vermogen te wijzigen. De verzoekster houdt immers

voor dat zij gehoord diende te worden om zich te verweren tegen de vaststellingen van het parket en om alsnog de echtheid van haar huwelijk aan te tonen, doch een dergelijke betwisting behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de familierechtbank.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, blijkt niet. Minstens kan de kritiek van de verzoekster niet tot de nietigverklaring leiden.

3.4. Aangezien de verzoekster in het geheel nalaat om toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit zou schenden, is het middel op dit punt niet ontvankelijk.

3.5. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE